

PER QUÈ NO VULL MORIR? (ENCARA)

JORDI VILAMITJANA

Perquè el meu germà petit i el meu cunyat han dut a la mare una branqueta de mimosa, arrencada de l'arbre de l'estació de Celrà, i quan la mare l'ha rebuda i n'ha sabut l'origen ha dit que hi tenia una mica de dret, perquè el seu pare, l'avi Josep, era ferroviari de Celrà, molt bon ferroviari, i després de la guerra se'n va fer la pell molt jove per la companyia del ferrocarril. I jo vull olorar-la i tenir amb els pares unes quantes tardes de conversa i amor. Perquè en algunes cases - la Mar Feliu de Can Tribuno de Vilopriu els mostrava ahir en una foto- ja han tastat la primera truita d'espàrgols d'aquest any, un dels plaers truiters (juntament amb la d'alls tendres) que no es poden deixar passar. Tot just comença la temporada i les dents ja

PER QUÈ NO VULL MORIR? (ENCARA)

em cruixen.

Perquè el pintor Lluís Roura ha pujat al Facebook els ametllers florits de Calabuig amb el Canigó nevat al fons que fan caure la bava; ell se'n torna d'aquí poc a Terra Santa -peregrí impenitent!-, però no hi ha paisatge ni terra més bella que aquesta nostra quan la primavera obra els seus prodigis. Perquè el meu amic, en Joan Saura, s'ha fet unes meravelloses fotos a cala s'Alguer de Palamós amb mànigues de camisa i se'l veu jove i resplendent; i allà vull ser-hi jo també sentint la remor de les onades petites amb el nas ple de salabor i els ulls sadollats de mar. Perquè l'Estanis Puig de l'Escala ha penjat una foto del passeig que ronda les cales d'Empúries farcit de gent passejant, pedalant, xalant; i he pensat en una ració de croquetes de rostit i una altra de truita de patata del Mercadal de Girona menjades en carmanyoles a la pineda de Sant Martí, la vista entretinguda únicament en els moviments de la cua del meu quisso...

Perquè morir-se a les portes de la primavera, com Moisès a les envistes de la Terra Promesa, és trist i enormement injust. Perquè a despit de la propaganda generada a l'entorn de les virtuts de la Vida Eterna i de la bona fe que se'n deriva a recomanar-la per part dels que hi creuen, m'estimo més collir espàrrecs de marge, fer-me'ls amb una truita i menjar maduixes amb nata de postres; esperar les caixes de les parades que s'omplin de nispros i albercocs; péixer el capità Cook amb galindaines i manyagues; anar amb la família a descobrir paisatges; guar el companatge de cada dia; asseure'm al sol a esperar-ne la posta...

Perquè tenir tos de gos i cansament atroç; freqüentar el Trueta i prendre metzines horribles; estar sotmès a les servituds del càncer i veure com s'amunteguen a tot volt les coses que ja mai més no podré tornar a fer, és dur i és d'una gran severitat...; però és una forma de vida damunt la qual se'm permet aixecar el cap de tant en tant i mirar aquesta terra, i desitjar amb desesperat dolor i passió vital no morir encara.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona/2014/02/27/que-no-vull-morir-encara/658272.html?utm_source=rss